

HUSZONKETTŐ

HAJNALI HÁROMKOR MEGSZÓLAL A TELEFON, álmában őt üldöző zsaruk szirénájának képzele. – Nincs is perdöntő bizonyítékuk – motyogja. Tapogatózva felveszi.

A vonal másik végén a hangeffektusok mintha arra vallanának, hogy az illető nem jártas a telefonok világában. – A francba, micsoda egy hülye izé ez. Most meg mit csinál – csak nem időtüllépés, jézus... – Kiderül, hogy Eric az, tegnap hajnali 3:00 óta fenn van, éppen egy marék Adderallt készül örölni, hogy fölszippantsa.

– Maxine! Beszélte mostanában Reggel?

– Hogy, mi?

– Az e-mailje, a telefonja, az ajtócsengője, mind döglött link. Se a munkahelyén nem találom, se a mobilján. Akárhová nézek, sehol egy Reg.

– Mikor beszéltél vele utoljára?

– Múlt héten. Kezdek idegeskedni?

– Lehet, hogy elpuccolt Seattle-be.

Eric eldúdol pár taktust a Darth Vader-motívumból. – Szóval nem valami másra gyanakszol?

– A hashtáncra? Kirúgták, te is tudod.

– Ja, és ez azt jelenti, hogy engem is kirúgtak, bár Reg, amilyen úriember, küldött egy csinos csekket, de figyelj, az a helyzet, mióta nem szaglászhatok a hashtánc virtuális belsejében, a megszerzett hozzáférés birtokában egyre jobban érdekel. Éppen most akarok lemenni újra, gondoltam, rád csörgök...

– Álmomban, kösz.

– A franc, hát persze, ti aludni is szoktatok, bocss...

– Semmi baj. – Felkel, odacsoszog a számítógépéhez. – Veled mehetek? Körbevezetnél a mély webben? Tudod, megdumáltuk.

– Persze, csatlakozz fel a hálózatomra, megadom a jelszavaimat, majd mutatom az utat...

– Csak előbb fölteszek egy kávét...

És nemsokára már össze is vannak kötve, megkezdik a lassú alászállást a pirkadat előtti Manhattanból a nyüzsgő sötétbe, elhagyják a felszíni netkapirgálókat, akik odafenn kúsznak-másznak linkről linkre, elhagyják a bannereket és pop-upokat, a felhasználói csoportokat, a másolódó chat-szobákat... ereszkednek le a mélybe, cirkálnak külső befolyás alá vont címtartománytömbök között, ahol kiberbanditák őrzik az övezetet, szpemműveleti központok között, videojátékok között, amelyeket ezért vagy azért túlságosan erőszakosnak vagy sértőnek vagy egyszerűen csak hátborzongatóan szépnek ítélték piaci fogyasztásra...

– Van pár jópofa lábimádó site is – jegyzi meg csak úgy mellékesen Eric. És vannak még tiltottabb vágymegnyilvánulások is, kezdve a gyermekpornóval, és onnantól csak egyre nő a toxicitás.

Maxine-t meglepi, milyen népes ez a pókszint alatti vidék. Kalandorok, zarándokok, kitartottak, szökött szeretők, jogbitorlók, perverzek, vándormadarak, és egész sok kíváncsi vállalkocka, köztük Promóöcsi, akit Eric be is mutat Maxine-nek. Az avatárja egy barátságos monitorfejű, szögletes szemüvegben, régimódi szendvicstábla lóg rajta a nevével, akárcsak telt idomú segédjén, Szendvycsscssajon, akinek szó szerint lángol a haja, kész sokszögektől hemzsegő GIF-máglya a mangás stílusú kiskamasz arc fölött.

– Reklám a mély weben, szólít a jövő – köszönti Promóöcsi Maxine-t. – Lényeg, hogy jó előre pozicionáld magad, légy résen, készülj fel a keresőrobotok megjelenésére, ami bármelyik pillanatban bekövetkezhet.

– Állj – tényleg van reklámbevétel ideleenn?

– Pillanatnyilag csak fegyverek, drogok, szex, jegyek a Knicks-meccsre...

– Vagyis nagy műgonddal válogatott szarságok – szól közbe Szendvycscssaj.

– Egyelőre még nem nagy a nyüzsgés. Azt hinnéd, mindig így lesz, pedig már jönnek a gyarmatosítók. Az öltönyösök meg a tejfelesszájúak. Már hallani is az ábrándos soulzenét a dombon túlról. Legalább fél tucat jól finanszírozott projekt tervezi a szoftvert a mély web meglovagolására...

– Mint a – tűnődik Maxine – *Ride the Wild Surf*ben?

– Igen, de itt nemsokára vége a nyárnak, amint ideérnek, minden kertvárosiasodik, mielőtt még annyit mondhatnál, „kései kapitalizmus”. És aztán minden olyan lesz, mint fenn a sekélyesben. Linkről linkre uralmuk alá hajtanak, biztonságossá és tiszteletre méltóvá tesznek mindent. Templom áll majd minden utcasarkon. Engedélyezett kocsmák. Aki szabad akar maradni, jobb, ha felnyergel, és elporoszkál.

– Ha alkalmi vételre vágysz – tanácsolja Szendvycscssaj –, a hidegháborús site-ok körül nézz szét, de előbb-utóbb ott is felmennek az árak.

– Föltétlenül felvetem a legközelebbi igazgatótanácsi ülésen. De egyelőre csak bámészkodni akarok.

Nem valami ígéretes környék. Ha a mély netnek volna Robert Mosese, így kiáltana: „Lerombolni!” Régi katonai berendezések töredezett maradványai, a személyzet rég elbocsátva, ám mintha még mindig állnának szellemadást közvetítő átjátszótoronyok a csúcson, valahol az időtlen sötétben, gondozatlan rácsozatuk fakó méregzöld liánokkal és levelekkel átszőve, elhagyott taktikai frekvenciákat használnak rég nem finanszírozott, csöndbe veszett műveletekhez... Propeller hajtotta orosz bombázók lelövésére tervezett, soha be nem vetett rakéták darabokban szanaszét, mintha valami koldusszegény népség szemelgetett volna köztük, amely csak éjnek évadján merészkedik elő. Gigantikus vákuumcsöves számítógépek futballpályányi lábnyomokkal, kibelezve, csupa üres csatlakozó, összegabalyodott vezeték. Sze-

méttel teliszórt hadműveleti termék, morzsálló, megsárgult hatvanas évekbeli műanyag borítások, radarkonzolok védőhuzatos, kör alakú képernyőkkel, íróasztalok, amelyeknél még mindig magas rangú tisztek avatárjai ülnek hunyorgó szektortérképek előtt, egyenes derékkal, hajladozva, mint megannyi megbűvölt kígyó, képek szétesve, kimerevedve, porladozva.

Maxine felfedezi, hogy az egyik térkép Long Island keleti részére összpontosít. A terem ismerős, rideg, könyörtelen. Kósza sejtése támad. – Eric, ide hogy jutunk be?

Rövid kopogás a billentyűzeten, benn vannak. Lehet, hogy nem az a fajta föld alatti terem, amilyeneket Montaukban látott, de megjárja. Itt már láthatóbbak a szellemek. Dohányfüstréteg lógnak mozdulatlanul az ablaktalan térben. Befogómágusok figyelik a radarernyőket. Virtuális beosztottak mászkálnak ki-be csíptető írólapokkal, kávéval. Az ügyeletes tiszt, egy ezredes úgy néz rájuk, mintha a jelszót kérdezné. Felugrik egy üzenődoboz. „Hozzáférés csak arra jogosult személyeknek a Légvédelmi Parancsnokság Különleges Vizsgálati Osztálya 7-es Körzetéből.”

Eric avatárja mosolyogva vállat von. Szakállkája izzó-zölden pulzál. – Őskori titkosítás, adj egy percet.

Az ezredes arca tölti ki a képernyőt, hellyel-közzel széttöredezve, elmaszatolódva, pontokká esve, zaj és feledés, hibás linkek, elveszett szerverek szelétől átfújva. Hangját több generációval ezelőtt szintetizálták, sohasem frissítették, szájmozgása nincs összhangban a szavakkal, talán sohasem volt. Mondani pedig ezeket mondja.

– Van egy rettenetes börtön, legtöbb informátorunk szerint valahol Amerikában, bár orosz jelzések a gulág legrosszabb részéhez hasonlítják. Az oroszok szokásos vonakodásukkal nem hajlandók pontosan megjelölni. De bármi is az, a brutális a legenyhébb szó rá. Megölik és mégis élve hagyják az embert. Az irgalom ismeretlen.

Állítólag kiképzőtábor katonai időutazók számára. Az időutazás, mint kiderült, nem civil turistáknak való, nem csupán be kell mászni egy gépbe, hanem belülről kell csinálni kifelé,

az agyunkkal, a testünkkel, és az Időben navigálni kíméletlen diszciplína. Sokévi fájdalmat, kemény munkát, lemondást igényel, és nincs megváltás – senkinek, semmitől.

Mivel a felkészítés sokáig tart, a program legszívesebben gyermekeket toboroz, úgy, hogy elrabolják őket. Leginkább fiúkat visznek el, senki hozzájárulását nem kérve ki, és szisztematikusan átformálják őket. Titkos kiképzők mellé rendelve indulnak kormányzati küldetésekre, oda és vissza az Időben, parancsuk az, hogy olyan alternatív történelmeket hozzanak létre, amelyekből az őket delegáló magasabb parancsnokságok profitálhatnak.

Fel kell készülniük a munkával járó szélsőséges viszontagságokra. Éheztetik, verik, szodomizálják, érzéstelenítés nélkül operálják őket. Soha többé nem láthatják a családjukat, barátait. Ha feladat-végrehajtás közben vagy merő véletlenségből mégis így alakulna, parancsuk van, hogy azonnal öljenek meg mindenkit, aki felismerte őket.

A közfigyelem eltérítésére sztenderd stratégiák vannak érvényben. UFO-k általi elrablás, a büntetés-végrehajtási rendszerben való eltűnés, a CIA agykontrollprogramja, mindezek hasznos megtévesztő narratíváknak bizonyultak.

Hm, gondolja Maxine. Tegyük fel, hogy 1960 táján elraboltak egy pubertáskorú fiút. Negyven-egynéhány évvel ezelőtt. Ma nagyjából ötvenéves lenne. Közöttünk jár-ke, noha bármikor nyoma veszhet, újra meg újra kiküldik az Idő kegyetlen pusztájába, hogy írja felül a sorsot, írja át, amiről mások azt hiszik, hogy meg van írva. Ezek aligha kelet-Suffolk megyei gyerekek voltak, jobb messzebről ragadni el őket, ezer mérföldekre az otthontól, mert úgy összezavarodnak, és könnyebben megtörhetők.

Vajon kire illik egy ilyen jellemzés a korábban egyáltalán nem gyanúsított százak közül Maxine Rolodexében? Jóval azután, hogy feljött a felszínre, otthagya Ericet a maga kora reggeli elfoglaltságaival, saját, prózai teendőibe visszazökkenve Maxine azon kapja magát, hogy előtörténetet fabrikál Windusthoz,

az ártatlan gyermekhez, akit bolygónkbeli földönkívüliek hurcolnak el, s mire elég nagy, hogy megértse, mi történt vele, már késő, a lelke az övék.

Maxine, az ég áldjon. Honnan ez a röhejes gondolat, hogy senki sem megválthatatlan, az IMF gyilkos strómanja sem? Még ha az internet megbízhatatlanságát tekintetbe vesszük is, ártatlan lelkek hatalmas termése írható a számlájára, ami hírhedtebb Guinness-rekordtartó gyilkosokkal helyezi egy kategóriába, csak persze mindez lassan történt, egyszerre egy gyilkosság, még hozzá olyan távoli fennhatósági területeken, ahol sem a jog, sem a média nem alkalmatlankodhat neki. Aztán egyszer csak szemtől szemben áll vele ez az ember, tudóskülső, nem különösebben elbájoló divatanalfabétizmus, és a két történet nem passzol össze. Nem szívesen ugyan, de mert nincs jobb ötlete, Maxine tudja, ezzel Shawnhoz kell fordulnia.

Shawn éppen a saját terapeutájánál van, Maxine a váróban üldögél, szörfmagazinokat lapozgat. Tíz perc múlva, a kegyelmi állapot valamely hullámán beviharzik Shawn.

- Egyé váltam az univerzummal, köszöni – üdvözli –, és te?
- Ne szemtelenkedj, Shawn.

Amennyire Maxine tudja, Shawn terapeutája, Leopoldo amolyan lacaniánus lélekkurkász, jól menő praxist kényszerült odahagyni Buenos Airesben pár évvel ezelőtt, nem kis részben hazája gazdaságának neoliberais szétdőlése miatt. Az Alfonsín alatti hiperinfláció, a Menem–Cavallo-éra tömeges elbocsátásai, plusz e rezsimek hajbókolása az IMF előtt, mindez az Atyai Törvény ámokfutásának tűnhetett, és Leopoldo immár nem látott nagy jövőt szeretett, kísértet járta városában, ezért feladta praxisát és luxusrendelőjét a Villa Freud néven ismert lélekkurkásznegyedben, és áttelepült az Államokba.

Egy nap Shawn éppen egy telefonfülkében állt itt a városban, kinn az utcán, nagyon sürgős hívást kellett lebonyolítania, erre ami csak lehetett, elromlott, egymás után nyomkodta be a negyeddollárosokat, de még tárcsahang se volt, az automata központi rendszer leszarta, végül erőt vett rajta a hamisítatlan

New York-i dühroham, püfölni kezdte a készüléket a kagylóval, *kibaszott Giuliani*, üvöltötte, és ekkor megszólalt mögötte egy hang, mélyen emberi, valóságos, nyugodt. – Valami baj van? – Később aztán Leopoldo rákapott, hogy így toborozzon magának pácienseket, olyan helyeken lófrálva, ahol mentális krízishelyzetekre lehetett számítani, például New York városának telefonfülkéi körül, miután gondosan eltávolította belőlük a „Nem működik” táblát. – Lehet, hogy etikailag kifogásolható – véli Shawn –, de ezeknek úgysem kell heti több szeánsz, és a teljes ötven percet se töltik ki mindig. És egy idő után rájöttem, mennyire hasonlít a lacanizmus a zenhez.

– Mi?

– Hát hogy milyen hamis az egónk. Egyáltalán nem azok vagyunk, akinek hisszük magunkat. Egyrészt sokkal kevesebbek, másrészt...

– Sokkal többek, igen, köszi, hogy felvilágosítottál, Shawn.

Leopoldo előtörténetére gondolva itt a pillanat, hogy szóba hozza Windustot. – Szokott beszélni a lélekkurkászod az ottani gazdasági helyzetről?

– Nemigen, fájdalmas téma. A legnagyobb sértés, amit el tud képzelni, az, hogy neoliberálisnak nevezi az anyádat. Az a politika tönkretette az argentin középosztályt, és rengeteg ember életét elkúrta. Lehet, hogy jobb, mint az elhurcolások és a kivégzések, de azért szar ügy. Miért kérded?

– Ismerek valakit, aki benne volt ezekben a dolgokban, még a kilencvenes évek elején, ma Washingtonban állomásozik, de ugyanilyen szörnyűségeket művel, és aggódom érte, olyan vagyok, mint az az ember az izzó szénparázsszal. Nem tudom elereszteni. Veszélyes az egészségemre, még csak nem is szép, mégis ragaszkodnom kell hozzá.

– Micsoda, beleszeretél a republikánus háborús bűnösökbe? Remélem, használtok gumit?

– Ez olyan édi volt, Shawn.

– Ne mondd már, hogy megsértődtél.

– Ne mondjam? Várj egy percet. Mi is ez itt, egy öntöttvas Buddha? most figyelj. – A Buddha feje után nyúl, amiről persze, alighogy megérinti, kiderül, hogy tökéletesen illik a tenyerébe, mintha kifejezetten fegyverfogantyúnak szánták volna. Abban a pillanatban minden barátságtalan ösztöne elcsitul.

– Láttam a bűnlajstromát – próbál nem Dodó Kacsa-üzem-módba váltani –, elektromos ösztökével kínoz embereket, víztartó rétegeket szárít ki, parasztokat űz el a földjükről, egész kormányokat tesz tönkre egy elkúrt gazdasági elmélet nevében, amiben talán ő maga sem hisz, szóval nincsenek illúzióim, hogy miféle alak...

– Mert miféle, egy meg nem értett tinédzser, akinek mindössze egy derék lányra van szüksége, akiről kiderül, hogy még nála is kevesebbet tud? Visszamentünk a középiskolába? olyan fiúk kegyeiért versengünk, akikből doktorok meg pénzügyi zsenik lesznek, miközben titkon a narkósokkal, autótolvajokkal, bolti duhajokkal szeretnénk lógni...?

– Hogyne, Shawn, és a szörfösöket se hagyd ki. Már megbocsáss, de ki hatalmazott fel téged? A te praxisodban mi történik, ha meg akarsz menteni valakit, de ehelyett elveszíted?

– Megpróbálok Lacan „jóindulatú személytelenségéhez” alkalmazkodni. Ha folyton meg akarnám „menteni” a betegeimet, mit gondolsz, mennyi jót tudnék tenni?

– Sokat?

– Fuss neki még egyszer.

– Öö... nem olyan sokat?

– Maxine, szerintem te félsz ettől a pasastól. Ő a Kaszás, aki eljött érted, te meg kedveskedéssel próbálsz kibújni a szituból.

Fú. Nem ez az a pillanat, amikor méltóságteljes, de egyértelmű, hátravetett dögölyj-meg-pillantással kellene kimasíroznia az ajtón? – Hm. Ezen még gondolkodnom kell.